

20. navadna nedelja – leto A

Vera kánaanske žene

Jezus je odšel od tam in se umaknil v tirska in sidónsko pokrajino. In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih krajev in vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Moja hčer zelo mučijo demoni.« Vendar ji ni odgovoril niti besede. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo, ker vpije za nami.« Odgovoril je in dejal: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.« Prišla je, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!« Odgovoril ji je in dejal: »Ni lepo jemati kruha otrokom in ga metati psom.« Ona pa je rekla: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.« Tedaj je Jezus odgovoril. Rekel ji je: »O žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro. Mt 15,21-28

Živa vera

Neverjetno zgoščen oris žive vere. Najprej je očitno, da kánaanska žena razume vero kot dar, ki ni privilegij, ampak jo žene v ljubezen do bližnjega. Potem lahko vidimo, da se njena vera izraža v neustavljivem hrepenenju po dobrem. Nobena ovira ne more premagati tega hrepenenja. Vera žene odraža neskončno zaupanje v Božjo ljubezen. Ona ve, da Bog ne vara. Bog ljubi, zato noče obupati na poti, ko prosi za svojo hčer.

Žalostna plat te zgodbe so apostoli. Tisti, ki so Gospodu najbližji, so ob njem v danem trenutku popolnoma iz lastne koristi. Namesto, da bi ženo spodbujali, naj vztraja, da je njihov učitelj resnično dober in ji bo zagotovo pomagal, vidijo le lastno korist in poskrbijo le zase.

Tragično podoba naše vere prinaša Jezusova kruta drža, ki preskuša ženino zaupanje. Kot bi hotel reči: Če resnično ljubi, če resnično veruje, bo sposobna prenesti ponižanje. Da, to je Božja ljubezen, ki izziva našo ljubezen, ki izziva našo vero in nas vabi na križ.

Ni težko ugotoviti, kje smo šibki, v kaj zapadamo, kje na poti bi že odnehali. Lahko še pomislimo, kaj nam more pomagati, da bi bila naša vera tako globoka in trdna. **Stari vsem znani stebri naše vere so molitev, odpoved in dobra dela. Če hočemo, da bo naša vera resnično živa, mora biti v službi sočloveku.** Torej na pot dobrih del, k zavzetemu delu za bližnjega! Za to ne potrebujemo oditi od doma. Moj bližnji je že doma. Živim zanj, ga resnično ljubim?

Vztrajnost pri premagovanju vseh vrst ovir bomo pridobili z odpovedjo. Vsa duhovnost se je skozi stoletja hranila s postom in pokoro. Brez posta tudi danes ne bo šlo. Pa ne posta v smislu zmernega prehranjevanja, to je naša dolžnost. Post naj bo v tistem, kar nam pripada, kar je dobro za nas, pa se temu odpovemo, da bomo lačni, da bo breme krepilo našega duha, ne pa vzdrževalo minimalno človeško dostojanstvo.

Zavest ob neskončni Božji ljubezni, ki se tako rada skriva, bo živa le, če jo bo hranila goreča in vztrajna molitev. Ne molitev iz navade. Ta je osnova, da naša vera sploh preživi. Za živo vero potrebujemo gorečo osebno molitev. Moramo se srečati z Gospodom iz oči v oči, da bomo tudi v preizkušnjah zmogli zaupati, da Bog ni pozabil na nas.

Vera kánaanske žene nam govori tako o podobi žive vere kot o njenem izvoru. Živa vera je torej pristna, če je v službi človeka, če je vztrajna in če odraža trdno prepričanje, da je Bog ljubezen. Takšna vera se hrani iz molitve, odpovedi in dobrih del. **Bog te potrebuje, naredi vse, da bo tudi tvoja vera takšna!**

